

Karnavonse Bode

Jaargang 3
Nummer 2

Anno Leta 21
Pagina 1

Bron vergiftigd! Einde van jonge kolonie?

Door Sterre van Woudenburg, verslaggever Wilde Post

Tragedie heeft toegeslagen in onze jonge kolonie! De Bron, de magische poel waar Nieuw-Karnavon zijn vruchtbaarheid aan dankt, is vergiftigd!

De daders zijn leden van de Abedah, de zwartgeklede woestijnkrijgers die de mysterieuze Scarabee volgen. Al langer teistert dit gespuis onze kolonie, maar nog nimmer zijn zij zo ver gegaan. De laaghartige schurken maakten gebruik van de verminderde bewaking bij de Bron. In verband met de wekelijkse verzegeling van de Zwarte Tombe waren velen daar verzameld, waardoor de bandieten hun slag konden slaan bij de Bron. Met vileine magie wisten zij de dappere bewakers uit te schakelen, die vervolgens hulpeloos moesten toezien hoe het hart van Nieuw-Karnavon werd vergiftigd! Vervolgens koos het laffe tuig het hazenpad en verdween in de nacht.

De mogelijke dader is opgepakt en Vladislav Guntels heeft deze Abeda in opdracht van het hoofd van de

stadswacht Marscha van Donck en Marga Pontieux om het leven gebracht. Van de woorden na zijn dood werden we niet echt wijzer: "Door mijn dood zullen tientallen van jullie sterven. De Scarabee heeft een ziekte gebracht, die ons allen zal vernietigen. De macht van de Scarabee is groot..

Alsof deze tragedie nog niet erg genoeg is, kwam daar het onverwachte overlijden van de grote alchemist Fluvius Helio nog bij. Zodra de vergiftiging van de bron bekend werd, heeft meester Helio zich onmiddellijk opgeworpen om het onderzoek naar een genezing te leiden. Hij is doortastend van start gegaan door te proeven van het besmeurde Bronwater, een standaard procedure voor alchemisten. Maar waar een bekwaam alchemist normaliter geen problemen ondervindt van dergelijke proeven, is meester Helio tegen alle verwachtingen in onmiddellijk dood neergevallen! Zijn assistent, Horatio Grisseem, blijft in

verbijstering en ontzetting achter: “Zijn dood is een groot verlies voor de wetenschap”, aldus Horatio. Manus van Beemsbereggen merkt op: “Als iemand met zoveel vertrouwen zijn eigen dood tegemoet treedt, dan moeten mensen niet verbaasd zijn over de consequenties.”

Met een Bron die blijkbaar zo krachtig vergiftigd is, de dood van een meester alchemist en het ontbreken van ieder spoor van de daders lijken gitzwarte dagen aangebroken voor Nieuw-Karnavon. Laten we bidden tot de goden dat het niet de laatste dagen van de kolonie zullen zijn.

Waardige herdenkingsdienst vermissing Hendrik

Door Sterre van Woudenburg

Het is ondertussen al weer een jaar geleden dat Hendrik van Karnavon, leider van Nieuw-Karnavon, op mysterieuze wijze is verdwenen. Ondanks uitgebreide zoektochten is er tot op heden niets van hem teruggevonden. Maar dat de charismatische jonge leider allesbehalve vergeten is, werd benadrukt op de herdenkingsdienst ter zijner ere. Op het plein voor de handelspost had zich een groot gedeelte van de kolonisten verzameld om hun leider te herdenken.

Marga Pontieux, persoonlijk secretaris van de baron, leidde de herdenking vakkundig. Marscha van Donck, wapenmeester van het Huis Karnavon, sprak een ontroerende persoonlijke boodschap waarin zowel verdriet als hoop een plaats hadden. Vervolgens brachten enkele van de kolonisten hun eigen mu-

zikale eerbetoon, waarna de beroemde dichter Gilles den Daalder een speciaal voor de gelegenheid geschreven gedicht voordroeg. De weerslag van het verlies van Hendrik op de gehele kolonie werd krachtig weergegeven in zijn woorden:

Beknopte Topografie van Nieuw-Karnavon

*Karnavon
De Bron*

*Generaal
Gespuis
Hemelkeizer
Hendrik weg*

Gekkenhuis

De bijeenkomst werd afgesloten met twee minuten stilte door de aanwezigen. Tijdens de twee minuten stilte pinkte de zwaar geëmotioneerde JHK priesteres Cardemon Pardes een traantje weg, terwijl de overige kolonisten zich niet om de herdenking leken te bekommeren en verveeld rondkeken.

Ondanks de droefenis die voelbaar was onder de aanwezigen, was duidelijk dat Nieuw-Karnavon niet bij de pakken wil neerzitten en dat de kolonisten niet bereid zijn hun hoop op te geven. Waarachtig een hoopvol teken!

Advertentie

DE BAZAAR HEEFT ALLES WAT U ZOEKT EN
OOK WAT U NIET ZOEKT!

TEGEN ELKE PRIJS!

Advertentie

OPROEP

Voor degene die mij de gouden tip kan bezorgen die zal leiden tot het terugvinden van mijn geliefde zoon,

Hendrik van Karnavon

stel ik een beloning van vijftien aqualieten ter beschikking. Meldt u hiervoor bij Ridder van Donck in de handelspost van Nieuw-Karnavon.

Barones Anna van Karnavon

Mysterieuze ruïne ontdekt

Door Pieter Steenhouwer

Een groep nieuwe kolonisten heeft gister tijdens de doortocht door de woestijn een bijzondere ontdekking gedaan: net buiten de grenzen van Nieuw-Karnavon stuitte zij op een oude ruïne, die waarschijnlijk door recente stormen en zandverschuivingen is blootgelegd.

Historicus broeder Beda, één van de leden van de groep, gaf aan te denken "...dat het hier om een soort tempel gaat. Eén van de stenen was duidelijk een soort altaar. Verder kon ik er weinig van maken, zowel omdat het donker was als omdat mijn expertise vooral binnen de geschiedenis van m'n eigen geloof ligt."

Ook jonker Theobald van Burgerstee, de nieuwe gildemeester der Bezweerders, kon weinig meer over de ruïne zeggen dan dat er 'wel een echo van een oude macht hing'. Misschien dat de avonturiers en

(amateur)historici die de ruïne bij daglicht bezoeken meer kunnen ontdekken?

Tempel der Generaal gereed

Door Francien van Dale

De tempel der Generaal is eindelijk voltooid. De bouw van de tempel verliep weinig voorspoedig wegens diverse zandstormen en vandalisme door vooralsnog onbekende Generaal-haters.

Uw verslaggever trof Broeder Beda tevreden glimlachend bij de entree van de gloednieuwe tempel: "Het is een plaatje, vindt u niet?" aldus de Generaalspriester. Hoewel de inrichting nog wat aan de verbeelding overlaat, moet ik toegeven dat het een fraai en imposant gebouw is, het Generaalsgeloof waardig. Beda: "Abt Clusius van het Stormklooster vertelde mij onlangs dat bisschop Karitas Ascia zelf de inwijding van deze tempel zal uitvoeren. Dat zou een bijzonder grote eer zijn. Spijtig dat Alexander McCain hier niet bij kan zijn."

De roemruchte en daadkrachtige bisschop is hedenochtend gearriveerd te Nieuw-Karnavon. De geruchten gaan dat de inzegening een dezer dagen voltrokken zal worden.

Rangen Generaal weer versterkt

Door Yfke Zuiderleven

Na enkele weken met een minimale leiding te hebben gewerkt, beschikken de Generaalscultus en het leger weer over een voltallige leidersgroep. Enkele dagen geleden

arriveerde Alkinda Trobbel, paladijn van de Generaal en kapitein van het leger, in de kolonie om het bestuur van een zichtbare opgeluchte Jawad Khazam over te nemen.

Kapitein Trobbel, die uit een vermaarde generaalsfamilie komt, staat bekend om haar daadkrachtig optreden, al gaat het gerucht dat ze ook op de dansvloer haar mannetje staat. Zij heeft de voren genoemde magister Khazam gevraagd om op te treden als haar adviseur betreffende magische zaken, en ze heeft ook een nieuwe exercitiemeester aangesteld.

Gisteren is ook Generaalspriester Beda aangekomen. Broeder Beda, een grote autoriteit op het gebied van de rituelen en gebruiken van de Generaalscultus, zal de meer praktisch aangelegde kapitein Trobbel terzijde staan als adviseur betreffende religieuze zaken.

Generaalsbeeldjes te koop..!?

Door Sterre van Woudenburg

Nog geen jaar geleden berichtten wij van opmerkelijke wondertranen in Nieuw-Kranavon. Er was sprake van huilende JHK-beeldjes, wiens tranen zorgden voor wonderlijke genezingen. Toen andere gebeurtenissen de aandacht van onze inwoners opeisten, verdween ook de aandacht voor de beeldjes. En met het vertrek van de karavaan, leek de hetze ten einde...

Nu de karavaan is teruggekeerd, duiken er opnieuw beeldjes op, dit keer in de Generaalskleuren rood en zwart. Ook aan deze beeldjes

worden door verschillende mensen helende krachten toebedeeld. De eerste geruchten van wonderbaarlijke genezingen steken alweer de kop op.

Dit was voor uw verslaggever reden om op onderzoek uit te gaan. "U weet dat de karavaan alles kan leveren, aan sommige zaken zit een droogtijd, euhh sorry levertijd van enkele uren", aldus Abu Gannab, de jongste bediende van de karavaan. Toen ik door wilde vragen, werd zijn mond gesnoerd door Rachid en bleef ik verbouwereerd achter.

De vraag is dus wat er waar is van de geruchten. Vooralsnog kunnen we de rood met zwarte beeldjes het beste zien als souvenirs ter herinnering aan de komende inzegening van de nieuwe generaalstempel. Tenminste, totdat het tegendeel is bewezen.....

Oma Kalima's verhalenhoekje

Op een dag zag Woestijnmuis, alom bekend om zijn geslepenheid, Heer Vos bij de oase zitten. Heer Vos had de mooiste staart van alle dieren van de woestijn, maar ook de scherpste tanden en klauwen. Woestijnmuis zei tot hem: "Heer Vos, gaat u toch lekker zwemmen. Ik zal wel op uw mooie staart passen."

O, wat was die Heer Vos trots op zijn staart. Hij ging zwemmen in de oase, en terwijl hij dat deed, deed Woestijnmuis de vossenstaart om en legde er zijn eigen kleine staartje voor in de plaats. Toen rende hij weg, zo snel als z'n kleine pootjes

hem maar konden dragen. Woestijnmuis stopte pas bij de volgende oase, waar hij Broer Konijn zag. “Je ziet er fraai uit, Woestijnmuis” zei broer Konijn. Woestijnmuis antwoordde: “Weet je wat ze bij de andere oase allemaal zingen?”

“Wat zingen ze daar?” vroeg Broer Konijn nieuwsgierig. “Ze zingen het grappigste liedje dat je ooit gehoord hebt,” antwoordde Woestijnmuis. Toen deed hij een dansje, en zong:

*“Ik heb de staart van de Vos opgepeuzeld
Ik heb de staart van de Vos opgepeuzeld
Niemand kan me nog wat maken
Dus ik schreeuw het van de daken
Die ouwe Vos heeft te lang getreuzeld
Dus heb ik z’n staart fijn opgepeuzeld”*

Broer Konijn lag dubbel van het lachen, en begon al dansend het liedje na te zingen. “Wat een leuk liedje,” zei hij, “ik ga het aan al m’n vrienden laten horen”.

“Doe dat maar,” zei Woestijnmuis, die daarna weer terugging naar de eerste oase. Daar trof hij Heer Vos aan, die ongeduldig op en neer liep, al grauwend en snauwend en happend naar elk insect dat z’n pad kruiste. Tussen z’n achterpoten hing het piepkleine staartje van Woestijnmuis potsierlijk te kwispelen. Toen hij Woestijnmuis zag, gromde Vos: “Hé, Woestijnmuis, jij zou op m’n staart passen terwijl ik aan het zwemmen was. Maar toen ik uit het water kwam, vond ik alleen deze nutteloze muizenstaart die ik nu draag.”

“Ik heb m’n best gedaan,” zei Woestijnmuis, “maar de konijnen kwamen langs en peuzelden je staart zomaar op. Ik probeerde er iets van te zeggen, maar toen trokken ze m’n eigen staart eraf. Ik schaamde me toen zo erg dat ik ben weggerend.”

“Je liegt, Woestijnmuis”, gromde heer Vos, “Als straf ga ik je lever opeten.” Maar toen hoorde hij de konijnen langskomen. Een tiental konijnen die over het pad dansten en zo luid als ze konden zongen:

*“Ik heb de staart van de Vos opgepeuzeld
Ik heb de staart van de Vos opgepeuzeld
Niemand kan me nog wat maken
Dus ik schreeuw het van de daken
Die ouwe Vos heeft te lang getreuzeld
Dus heb ik z’n staart fijn opgepeuzeld”*

Heer Vos gromde en siste en rende toen achter de konijnen aan, en de konijnen gilden en doken hun holletjes in. Woestijnmuis krabde ondertussen aan z’n mooie nieuwe staart en liep rustig naar huis toe. Vandaag de dag jaagt Heer Vos nog altijd achter konijnen aan, maar je zult wel hebben gezien dat die slimme kleine Woestijnmuis niet langer met een mooie pluimstaart rondloopt. Dat is echter een verhaal voor een andere keer...

Korte berichten van Sterre

* Weet Gustav meer? Een uur voor de vergiftiging van de bron hoorde ik hem zeggen: “Onder ging de zon, en zo vergaat het ook straks de bron”.

* Het geloof van de kiwi lijkt aan kracht te winnen, er zijn al negen gelovigen. Uw verslaggever vraagt zich af wanneer de inquisitie Nieuw-Karnavon bereikt.....

* Harald van Blankenstaal vindt de dat de Generaal de oorlogsgod is van het Keizerrijk en dat er zo veel mogelijk bloed aan moet worden geofferd, al dan niet vrijwillig.

* Volgens Sedracus heeft Andras de Oger, ruzie met de orcen. Volgens Andras willen ze alleen maar bier: “ ...terwijl er toch niets gaat binnen een goed glas bronwater.”

* Sedracus heeft uw verslaggever ook verteld dat Van Blankenstaal het lachertje is van de Generaal, en dat Alkinda Trobbel niet echt optreedt.

* Ook Gustav maakt weleens een fout. Zo heeft hij Chara Veenstra twee keer begraven. Ze uiteraard wel twee keer doodgegaan...

* Vader Abdul heeft nog een tip om mensen los te krijgen van hun vernageling: Breek hun benen, verbrijzel hun enkels en hun voeten en als ze losgetrokken zijn, gooi er dan een eenvoudige heling overeen.

* Rachid is boos op zijn personeel: je betaalt ze eerst en dan laten ze je zitten.

* Madame Astère heeft de kaarten gelegd en ziet de toekomst zonnig tegemoet, omdat ze vanochtend de kaart van geluk heeft getrokken. Om de kolonie weer op het rechte pad te krijgen, komt er een nieuwe leider aan.

Familieberichten

Aankondiging

In blijdschap maakt de Goum de verloving bekend van

Julia en Abu Gannab

16^e dag van de bloemaand

Overlijden

Onbegrijpelijk, mijn leermeester is dood

Fluvius Helio

Alchemist

Overleden de 16^e dag van de bloeimaand

Ik zal de waarheid achterhalen!

Leerling Horatio Grissem

Ook al was hij maar kort in Nieuw-Karnavon was, hij heeft diepe indruk gemaakt

Fluvius Helio

Alchemist

Overleden de 16^e dag van de bloeimaand

Namens Hendrik van Karnavon,

Marga Pontieux

In memoriam

Waarom?

D.

Van de redactie

In de Bode van ongeveer een jaar geleden is een overlijdensadvertentie opgenomen voor Siekam Skylar, soldaat 2^e klasse. Een anonieme bron maakte ons erop attent dat Siekam nog springlevend is.

Wij bieden dan ook onze nederige excuses aan voor het plaatsen van de advertentie. Om dit in de toekomst te voorkomen, controleren wij de overlijdensadvertenties van de Generaal en het leger voortaan extra. Zonder lijk, geen advertentie.

Special over het leven en de daden van Hendrik van Karnavon

Door Pim Christiaans, Jeugdvriend en fenomenoloog

Ik ontmoette Hendrik van Karnavon voor het eerst toen ik 6 jaar oud was, op onze gezamenlijke eerste schooldag in de lieflijke baronie Karnavon, waar wij vanaf deze dag verder samen opgroeiden. De vriendschap die we onmiddellijk voor elkaar voelden, was ongetwijfeld terug te brengen op het feit dat we beiden enigs kind waren in een voorname familie en daarmee scherp afstaken tegen de rest van de klas die hoofdzakelijk bestond uit telgen van grote arbeidersfamilies, die onze kleine gemeenschap rijk is.

Hendrik's vader, baron Eduard van Karnavon heb ik nooit gekend. Hij liet Hendrik en zijn moeder, de bevallige Anna van Karnavon, achter toen Hendrik nog luiers droeg. Enkele jaren later, in de eerste jaren van onze omgang, werd Anna ernstig ziek en kwam Hendrik bijna dagelijks bij mijn familie over de vloer, omdat zijn moeder rust en verpleging nodig had en niet bij machte was Hendrik daarbij te verzorgen. Mijn ouders waren net als ik dol op Hendrik, vanwege zijn bijzonder zachtaardige en vredelievende karakter. Hoewel Hendrik nooit probeerde te ontkennen dat zijn vader, die na jaren nog altijd niet wedergekeerd was, hem en zijn hulpbehoevende moeder in de steek had gelaten, koesterde hij nooit wrok jegens zijn in gebreke blijvende vader. Hendrik sprak lie-

ver überhaupt niet over zijn vader, al probeerden velen hem daartoe te bewegen. Sommigen loofden zijn vader, wegens de belangrijke ontdekkingen die hij schijnt te hebben gedaan in de streken langs de rand van de woestijn, maar anderen verkeerden in de veronderstelling dat Hendrik niet over zijn vader sprak omdat hij hem haatte wegens het onrecht dat hij hem en zijn moeder had aangedaan. Zij konden zich niet erger vergissen. Iedereen die Hendrik ooit gekend heeft, zal bevestigen dat hij nooit blijk gaf van enige negatieve gevoelens jegens zijn legendarische vader.

Toen Hendrik zelf jaren later in de door zijn vader gestichte kolonie Nieuw-Karnavon de scepter overnam, was zijn eigen reputatie binnen enkele maanden zo gegroeid dat de kwalijke faam van zijn vader er ogenblikkelijk bij verbleekte. Degenen die het voorrecht hadden om met hem bevriend te zijn, hadden enorm veel profijt van zijn voorbeeld, om nog maar te zwijgen over zijn bewonderenswaardige hulp en aanmoediging, waarmee hij altijd even gul was.

Tegen de tijd dat het einde van onze lagere schooltijd in zicht kwam, begon Anna van Karnavon's gezondheid zienderogen te verbeteren, hetgeen Hendrik in de gelegenheid bracht meer tijd met zijn, nu meer spraakzame, moeder door

te brengen. En bovenal kreeg hij hierdoor de ruimte die hij nodig had om zich te ontplooien tot de fantastische jongeman die hij geworden is. Hoewel ik zelf beslist geen domoor ben en mij goed staande kan houden in een debat of duel, heb ik altijd het gevoel gehad in de schaduw van Hendrik te leven. U moet zich indenken, dat wie zijn vriend was, zich moest realiseren dat hij altijd de tweede viool zou spelen.

Samen studeerden wij in Karnavon en namen ons voor na ons afstuderen samen op reis te gaan en het keizerrijk te verkennen; het avontuur op te zoeken, zoals Hendrik's vader en voorbeeld, Eduard van Karnavon, dat had gedaan. Aan de vooravond van ons vertrek echter, sloeg het noodlot toe. Hendrik's moeder Anna, kreeg een ernstige terugval van haar gezondheid en Hendrik, goedgehartig en menslievend als hij is, kon haar onmogelijk in die toestand achterlaten. Zelf ben ik toen wel aan de reis begonnen, doch zonder mijn dierbare vriend, die door de ongelukkige omstandigheden gekluisterd was aan een leven aan zijn moeder's ziekbed. In deze periode van ons leven hadden wij het minste contact. We schreven elkaar sporadisch, waarbij ik – nu ik eraan terugdenk volslagen tactloos – beschreef welke geweldige avonturen mij overkomen waren. Pas nu besef ik mij dat Hendrik in zijn brieven weliswaar volop discussieerde over de meest filosofische aspecten van het leven, maar nooit over het leven van alledag, hetgeen hoogstwaarschijnlijk frustrerend saai moet zijn geweest voor een zo ruimdenkend geest als Hendrik. Ik

ging zo op in mijn eigen wonderbaarlijke belevenissen, dat ik pas bij terugkomst vernam dat Anna's gezondheid weer een gunstige wending had genomen en Hendrik de sporen van zijn vader had gevolgd richting de woestijnkolonie. Mijn brieven aan Hendrik werden tot mijn verbazing en ontsteltenis beantwoord door Marscha van Donck, de daadkrachtige aanvoester van Hendrik's persoonlijke lijfwacht, een dame die ik in mijn talloze bezoeken aan huize Karnavon enkele malen ontmoet heb. Zij schreef mij dat mijn dierbare jeugd vriend in de kolonie de nodige structuur had aangebracht en de verschillende aanwezige groeperingen, die elkaar voor zijn komst voortdurend in de haren vlogen, tot kalmte had gemaand en zelfs zij aan zij had weten te laten samenwerken voor hogere doelen, maar dat hij tot haar grote verdriet sinds enige tijd vermist wordt. Mijn gevoel geeft mij in dat Hendrik weliswaar iets vreselijks is overkomen, maar dat hij zal wederkeren. Al Hendrik's beste vrienden – en ik reken mijzelf tot die fortuinlijke groep – zijn het erover eens dat Hendrik zich niet zo makkelijk uit het veld zou laten slaan. Maar in het afschuwelijke geval dat wij Hendrik nooit meer in levende lijve mogen zien, zal ik hem ernstiger missen dan woorden kunnen beschrijven. Doch mijn persoonlijk verdriet valt in het niet bij het verlies voor de wereld als geheel. Andere tongen zullen de zegeningen en triomfen van later jaren beschrijven, ik koester slechts de herinneringen aan de meest invloedrijke persoon in mijn jonge jaren.